

In herhaling vallend dank ik het zorgzame team van Uitgeverij Clavis, evenals mijn eerste lezer Britta Fath, hoeder van telepathische walvissen. Allemaal dragen ze bij tot de kwaliteit van dit boek. De fouten blijven mijn schuld. Zoals steeds is alles in dit verhaal verzonnen; er is geen gelijkenis met de realiteit, en de meningen zijn niet noodzakelijk die van de auteur. Ik wil ook de invloed erkennen van Arkadi en Boris Stroegatski, M. John Harrison en Andrej Tarkovski.

Guido Eekhaut
In de Zone
© 2023 Clavis Uitgeverij, Hasselt – Alkmaar – New York
Omslagontwerp: Studio Clavis
Trefw.: mysterie, buitenaardse bezoekers, zelfontdekking
NUR 285
ISBN 978 90 448 4371 2
D/2023/4124/120
Alle rechten voorbehouden

www.clavisbooks.com

De Zone

Ze zullen nooit meer Leonore naar haar roepen – niet na dat incident van vorig jaar, waarover de leerlingen alleen maar fluisterend spreken, terwijl ze met ontzag naar haar kijken. Ze zullen haar nooit meer aanspreken met die naam, of haar uitjouwen of proberen te pesten. Iedereen noemt haar nu Lenny, de naam die ze zelf gekozen heeft. Ze haat Leonore, en haar moeder weet dat maar al te goed. Ook moeder spreekt haar nu aan als Lenny, maar dat doet ze tegen haar zin omdat het volgens haar een jongensnaam is. ‘Dan ben ik maar een jongen,’ antwoordt Lenny, ‘maar ik ga zéker die idiote naam niet meer dragen.’

Het incident is nog niet vergeten. Er is, neemt ze aan, respect voor haar omdat ze de grootste pestkop van de school onder handen genomen heeft. Het soort respect dat ze liever anders verdiend had.

Toch is ze nog altijd het buitenbeentje, het meisje dat zelf liever gemeden wordt en dat ook iedereen het liefst mijdt. Het meisje dat altijd aan andere dingen denkt dan haar leeftijdgenoten.

Het was moeder die haar geleerd heeft hoe ze zich moest verdedigen. Toen Lenny elf was, zei moeder tegen haar: ‘Als een man of een jongen je lastigvalt, dan trap je zo hard je kunt. Je weet waar. Zo hard als je maar kunt.’

Raad die alle moeders aan hun dochters zouden moeten geven, vindt Lenny.

Je krijgt als meisje op die manier al gauw een reputatie. Die heeft ze ook buiten de school. Het is, laten we zeggen, een klein

stadje. Ook met de Zone in de buurt gebeurt er hier weinig. En de mensen zijn decennia geleden al gaan wennen aan de Zone, en ook aan de grenswachten, aan de onderzoekers die in het Instituut werken, aan de zeldzame verdwaasde toeristen, aan de schichtige smokkelaars. Dit is niet het enige stadje in de buurt van de Zone, maar bijna alle andere zijn de voorbije decennia leeggelopen. Alleen hier zijn de meeste oorspronkelijke bewoners en hun nakomelingen gebleven. Het was ook altijd al de grootste stad in de buurt van wat later de Zone werd. En ook de enige waar de overheid een Instituut heeft gevestigd, dat belast is met het onderzoek van de Zone.

Nu wandelt ze naar school, met de stevige linnen tas aan haar schouder en het gewicht van enkele boeken en schriften erin. Ze passeert de Gemberstraat, met de winkeltjes die spullen verkopen uit een ander tijdperk – en daar nog altijd klanten voor vinden. Er is ook een ijs- en limonadebar, een apotheek, een kranten- en tabakswinkel en een schoonheidssalon. Er is een winkel met damesmode en een schoenwinkel. Elders in de stad, in andere wijken, vind je precies dezelfde winkels, en enkele grotere kruidenierszaken. En een paar boekwinkels, dicht bij de hogeschool. In deze buurt staan er een stuk of wat lage flatgebouwen, lelijk als schoendozen, waar Lenny niet in de buurt komt, en rijen arbeiderswoningen, die ze ook snel passeert. Hier wonen onder andere de bewakers van de faciliteiten rond de Zone, de arbeiders die er voor het onderzoekscentrum werken, zij die de wegen onderhouden en degenen die leegstaande gebouwen slopen.

Het is een beetje een klim, de heuvel op, vanwaar ze een deel van de stad kan zien liggen. Kijkt ze de andere richting uit, langs de bijna kale dennen, dan heeft ze een onbeperkt uitzicht op de

wijde vlakte van de Zone. Er is daar niets bijzonders te zien. Het lijkt alsof iemand die vlakte getekend heeft met alleen maar een grijs potlood, en zich niet de moeite getroost heeft om de details toe te voegen. In de verte staan de torens, en met moeite kan ze het hek volgen, dat helemaal om de Zone heen loopt. Tenminste, dat wordt beweerd. Waarschijnlijk is dat niet zo en zijn er hele stukken zonder hek, en misschien zelfs zonder torens.

Nu wandelt ze de heuvel weer af. Ze hoort vertellen dat het uitzicht in de voorbije decennia wel wat is veranderd. Her en der verdwijnen er gebouwen, maar er komt nooit iets voor in de plaats, behalve dat er nu meer militaire installaties zijn dan tien jaar geleden. Het Instituut wordt ook voortdurend uitgebreid. Het begon als een loods en enkele tenten, en nu bezet het een uitgestrekt gebied met een dozijn betonnen gebouwen, sommige zonder ramen. En wat er ondergronds aangelegd is, weet geen mens. De inwoners van het stadje weten het niet. En de militairen en de onderzoekers praten er niet over met de lokale mensen, of toch maar zelden. Ze winkelen hier niet, ze komen hier maar zelden iets drinken in een van de bars. Er zijn alleen officiële contacten.

Afgezien natuurlijk van de contacten waar niemand het over heeft, maar die alom bekend zijn. De smokkelaars bieden de overheidsmensen flinke sommen geld aan om een oogje dicht te knijpen wanneer ze terugkeren uit de Zone. Ze brengen objecten mee, die eigenlijk aan de overheid overhandigd moeten worden, maar die terechtkomen in de privécollecties van machtige, rijke mensen, of in laboratoria van concurrerende naties. Dat is al heel lang aan de gang, en de overheid is er nog altijd niet in geslaagd het de kop in te drukken.

Ze wandelt langs het park, of wat ooit een park is geweest. Nu

blijft er alleen nog een verwilderde strook bruine heide met kromme struiken over, gelegen tussen twee grotendeels leegstaande huizenblokken. Daar, bij die huizen, hangen na schooltijd jongeren rond om te drinken en te roken. En tussen de struiken is er plaats genoeg om een potje te vrijen. Dat is wat Lenny heeft gehoord.

Nu is de buurt verlaten. Alleen twee oudere vrouwen staan op de hoek van de straat te kletsen, de ene met een boodschappenwagentje en de andere met een keffer, die naast haar hurkt en ongeïnteresseerd in het rond kijkt. Lenny kent de beide vrouwen vaag. Ze wonen ergens in de buurt, maar ze mijden haar en haar moeder.

Een auto passeert langzaam. Het is een grote, zwarte vijfdeurs auto, met getinte ramen zodat ze niet kan zien wie erin zit. Ze weet wie met dit soort auto's rijdt. Er doen verhalen de ronde, en die waarschuwen je om niet in te gaan op een geopend portier of de vraag om dichterbij te komen, zeker niet als het donker is. Misschien zijn de verhalen verzonnen en niemand vertelt wat er dan precies gebeurt, maar Lenny past wel op. Moeder vertelt haar alleen maar dat die zwarte auto's van de overheid zijn. De verhalen vindt ze onzin. Afkomstig van verveelde jongeren met te veel verbeelding, zegt ze. Niemand loopt gevaar.

De auto verdwijnt om de hoek, de twee vrouwen hebben niet eens opgekeken. Zelfs de hond lijkt het voertuig niet opgemerkt te hebben. Wat Lenny betreft zijn al die beesten nutteloos. Te klein om op ongedierte te jagen, en te stom om op te letten.

Moeder heeft net boodschappen gedaan en is nu even gaan zitten, op de stoel in de keuken. De tas staat op tafel. Ze wil elke dag boodschappen doen, om in beweging te blijven, zoals ze zelf

zegt. Lenny weet dat ze de last liever over verschillende dagen verdeelt, en dat de routine haar goeddoet. Moeder heeft routine nodig. Ze moet het gevoel hebben dat het leven zijn gewone gang gaat, en dat alles wat ze doet zin heeft. Maar ze weet wat de dokters hebben gezegd, en Lenny weet het ook. Zij en moeder hebben geen geheimen voor elkaar.

Nee? Echt niet?

Lenny heeft wel een paar geheimen voor haar moeder, en omgekeerd waarschijnlijk ook. Zo weet Lenny nog altijd niet precies wat er met haar vader gebeurd is. Hij stierf toen ze vijf was, maar de omstandigheden van zijn dood zijn altijd vaag gebleven. Ze heeft er moeder naar gevraagd, jaren geleden al, maar die heeft het onderwerp altijd ontweken. En uiteindelijk heeft Lenny het opgegeven vragen te stellen.

Er is ook niemand anders die haar vragen kan beantwoorden. Er zijn geen familieleden, geen mensen die het verleden van haar ouders delen. Verder kan Lenny ook niemand vinden die antwoorden heeft op de vragen die ze over de Zone wil stellen. Na de gebeurtenis van een halve eeuw geleden is de Zone het onderwerp geworden van bizarre, onwaarschijnlijke maar ook afschrikwekkende verhalen en wreedaardige mythen, van theorieën over samenzweringen, van roddels en waarschuwingen. Zinnige mensen mijden de Zone, en vermijden het erover te praten. Ze willen zich, zo lijkt het, niet bezighouden met een mysterie dat hun begrip te boven gaat.

Heeft haar vader te maken gehad met de Zone, en is hij daarom doodgegaan? Dat vraagt Lenny zich al jaren af.

Moeder is intussen in de fauteuil in het salon gaan zitten en Lenny pakt de boodschappen uit, stouwt de aankopen in de koel-